

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 17 mars 2020
(OR. en)

Interinstitutionellt ärende:
2018/0169 (COD)

15301/1/19
REV 1

ENV 1046
SAN 528
CONSUM 341
AGRI 631
CODEC 1803

RÄTTSAKTER OCH ANDRA INSTRUMENT

Ärende: Rådets ståndpunkt vid första behandlingen inför antagandet av
EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING om minimikrav
för återanvändning av vatten

**EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS
FÖRORDNING (EU) 2020/...**

av den

om minimikrav för återanvändning av vatten

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA
FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 192.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande²,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet³, och

¹ EUT C 110, 22.3.2019, s. 94.

² EUT C 86, 7.3.2019, s. 353.

³ Europaparlamentets ståndpunkt av den 12 februari 2019 [(EUT ...)/(ännu ej offentliggjord i EUT)] och rådets ståndpunkt vid första behandlingen av den ... [(EUT ...)/(ännu ej offentliggjord i EUT)]. Europaparlamentets ståndpunkt av den ... [(EUT ...)/(ännu ej offentliggjord i EUT)].

av följande skäl:

- (1) Unionens vattenresurser utsätts för ett allt hårdare tryck, vilket leder till vattenbrist och försämrad vattenkvalitet. I synnerhet bidrar klimatförändring, oförutsägbara vädermönster och torka i betydande grad till den försämrade tillgång på sötvatten som orsakats av urbanisering och jordbruk.
- (2) Unionens förmåga att reagera på det ökande trycket på vattenresurserna skulle kunna förbättras genom en ökad återanvändning av renat avloppsvatten, varvid uttaget från ytvattenförekomster och grundvattenförekomster begränsas, effekterna av utsläpp av renat avloppsvatten i vattenförekomster minskar och vattenbesparingar främjas genom att avloppsvatten från tätbebyggelse ges flera användningsområden, samtidigt som en hög miljöskyddsnivå säkerställs. I Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG¹ nämns återanvändning av vatten, i kombination med främjande av användning av vattneffektiv teknik inom industrin och vattenbesparande bevattningsteknik, som en av de kompletterande åtgärder som medlemsstaterna kan välja att vidta för att uppnå målen med det direktivet om en god kvalitativ och kvantitativ vattenstatus hos ytvatten- och grundvattenförekomster. Enligt rådets direktiv 91/271/EEG² ska renat avloppsvatten om möjligt återanvändas.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område (EGT L 327, 22.12.2000, s. 1).

² Rådets direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse (EGT L 135, 30.5.1991, s. 40).

- (3) I kommissionens meddelande av den 14 november 2012 *Strategi för att skydda Europas vattenresurser* framhålls behovet av att skapa ett instrument för reglering av normer på unionsnivå för återanvändning av vatten, i syfte att undanröja hindren för en utbredd användning av en sådan alternativ vattenförsörjningslösning, närmare bestämt en som kan bidra till att minska vattenbristen och försörjningssystemens sårbarhet.
- (4) I kommissionens meddelande av den 18 juli 2007 *om problemet med vattenbrist och torka i Europeiska unionen* anges den hierarki av åtgärder som medlemsstaterna bör överväga för att hantera vattenbrist och torka. Enligt meddelandet kan ytterligare infrastruktur för vattenförsörjning i vissa situationer vara en tänkbar möjlighet för att lindra effekterna av allvarlig torka i regioner som har vidtagit alla förebyggande åtgärder enligt vattenhierarkin och som har tagit tillräcklig hänsyn till kostnads-/nyttaspekterna, men där efterfrågan på vatten fortfarande överstiger tillgången.
- (5) I sin resolution av den 9 oktober 2008 om problemet med vattenbrist och torka i Europeiska unionen¹ påminner Europaparlamentet om att en efterfrågestyrd strategi bör prioriteras i hanteringen av vattenresurserna, men anser att unionen bör anta ett holistiskt synsätt i hanteringen av vattenresurserna som kombinerar efterfrågestyrda åtgärder, åtgärder för att optimera befintliga resurser inom vattencykeln och åtgärder för att skapa nya resurser, och att detta synsätt måste integrera miljömässiga, sociala och ekonomiska överväganden.

¹ OJ C 9 E, 15.1.2010, s. 33.

- (6) I sitt meddelande av den 2 december 2015 *Att sluta kretsloppet – en EU-handlingsplan för den cirkulära ekonomin* åtog sig kommissionen att vidta en rad åtgärder för att främja återanvändning av renat avloppsvatten, inbegripet att utarbeta ett lagstiftningsförslag om minimikrav för återanvändning av vatten. Kommissionen bör uppdatera sin handlingsplan och behålla vattenresurser som ett prioriterat insatsområde.
- (7) Syftet med denna förordning är att underlätta återanvändning av vatten när det är lämpligt och kostnadseffektivt och på så sätt skapa en stödjande ram för de medlemsstater som vill eller behöver återanvända vatten. Återanvändning av vatten är ett lovande alternativ för många medlemsstater, men i nuläget är det endast ett fåtal av dem som återanvänder vatten och som har antagit nationell lagstiftning eller standarder i det avseendet. Denna förordning bör vara tillräckligt flexibel för att möjliggöra fortsatt återanvändning av vatten och samtidigt säkerställa att andra medlemsstater har möjlighet att tillämpa dessa regler när de i ett senare skede beslutar att införa denna praxis. Varje beslut att inte återanvända vatten bör vederbörligen motiveras utifrån de kriterier som fastställs i denna förordning och ses över regelbundet.

- (8) Genom direktiv 2000/60/EG ges medlemsstaterna den flexibilitet som krävs för att inkludera kompletterande åtgärder i de åtgärdsprogram som de antar till stöd för sina ansträngningar att uppnå de vattenkvalitetsmål som fastställs i det direktivet. Den icke-uttömmande förteckning över kompletterande åtgärder som fastställs i bilaga VI del B i direktiv 2000/60/EG innehåller, bland annat, åtgärder för återanvändning av vatten. Mot bakgrund av detta och i enlighet med en hierarki av åtgärder som kan övervägas av medlemsstaterna för att hantera vattenbrist och torka och som uppmuntrar till åtgärder som varierar från vattenbesparingsåtgärder till vattenprissättning och alternativa lösningar, med vederbörlig hänsyn till kostnads-/nyttospekterna, bör minimikraven för återanvändning av vatten, som fastställs i denna förordning, tillämpas när avloppsvatten från tätbebyggelse som renats i ett reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse återanvänds för bevattning inom jordbruket i enlighet med direktiv 91/271/EEG.
- (9) Återanvändning av avloppsvatten som renats på lämpligt sätt, till exempel vatten från reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse, anses ha lägre miljöpåverkan än andra alternativa metoder för vattenförsörjning, såsom vattenöverföring eller avsättning. Sådan återanvändning av vatten, som skulle kunna minska vattenslöseri och medföra vattenbesparingar, förekommer dock bara i begränsad omfattning i unionen. Detta verkar delvis bero på den avsevärda kostnaden för system för återanvändning av avloppsvatten och avsaknaden av gemensamma unionsstandarder för miljö- och hälsokrav i samband med återanvändning av vatten samt, framför allt vad gäller jordbruksprodukter, på de potentiella hälso- och miljöriskerna med och de potentiella hindren för fri rörlighet för sådana produkter som bevattnats med återvunnet vatten.

- (10) Hälsostandarder avseende livsmedelshygien för jordbruksprodukter som bevattnats med återvunnet vatten kan endast uppfyllas om kvalitetskraven för återvunnet vatten avsett för bevattning inom jordbruket inte i betydande utsträckning skiljer sig åt mellan medlemsstaterna. Harmonisering av kraven skulle också bidra till en effektivt fungerande inre marknad för sådana produkter. Det är därför lämpligt att införa miniminivåer av harmonisering genom att fastställa minimikrav för vattenkvalitet och övervakning. Dessa minimikrav bör utgöras av minimiparametrar för återvunnet vatten som bygger på de tekniska rapporterna från kommissionens gemensamma forskningscentrum och återspeglar internationella standarder för återanvändning av vatten, samt andra striktare eller ytterligare kvalitetskrav som vid behov införs av behöriga myndigheter, tillsammans med eventuella förebyggande åtgärder.
- (11) Återanvändning av vatten för bevattning inom jordbruket kan också bidra till att främja den cirkulära ekonomin genom att näringsämnen från det återvunna vattnet tillvaratas och sprids över grödor genom växtnäringsbevattning. På så sätt skulle återanvändning av vatten kunna bidra till att minska behovet av kompletterande användning av mineralgödselmedel. Slutanvändarna bör informeras om näringsinnehållet i återvunnet vatten.
- (12) Återanvändning av vatten kan bidra till återvinning av näringsämnen i renat avloppsvatten från tätbebyggelse, och användning av återvunnet vatten för bevattningsändamål inom jord- eller skogsbruk kan vara ett sätt att återföra näringsämnen, såsom kväve, fosfor och kalium, till naturliga biogeokemiska kretslopp.

- (13) De stora investeringar som krävs för att uppgradera reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse och bristen på ekonomiska incitament till att återanvända vatten inom jordbruket anses höra till orsakerna till att vatten återanvänds i så låg grad i unionen. Det bör vara möjligt att hantera dessa frågor genom att främja innovativa program och ekonomiska incitament för att på ett lämpligt sätt beakta kostnaderna och de socioekonomiska och miljömässiga fördelarna med återanvändning av vatten.
- (14) Efterlevnaden av minimikrav för återanvändning av vatten bör vara förenlig med unionens vattenpolitik och bidra till att målen för hållbar utveckling i Förenta nationernas Agenda 2030 för hållbar utveckling uppnås, framför allt mål 6, att säkerställa tillgången till och den hållbara förvaltningen av vatten och sanitet för alla samt en betydande ökning av återvinning av vatten och säker återanvändning av vatten globalt i syfte att bidra till uppnåendet av Förenta nationernas mål 12 för hållbar utveckling, om hållbar konsumtion och produktion. Denna förordning bör dessutom syfta till att säkerställa tillämpningen av artikel 37 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, om miljöskydd.
- (15) I vissa fall transporterar och lagrar operatörer av återvinningsanläggningar fortfarande återvunnet vatten bortom återvinningsanläggningens utlopp innan de levererar det till efterföljande aktörer i kedjan, såsom distributionsoperatören för återvunnet vatten eller lagringsoperatören för återvunnet vatten, eller till slutanvändaren. Det är nödvändigt att fastställa efterlevnadspunkten för att klargöra var ansvaret upphör för operatören av återvinningsanläggningen och var ansvaret börjar för nästa aktör i kedjan.

- (16) Riskhantering bör innefatta en proaktiv identifiering och hantering av risker, och bör omfatta konceptet att producera återvunnet vatten av en bestämd kvalitet som krävs för specifika användningsområden. Riskbedömningen bör grundas på väsentliga riskhanteringskomponenter och bör identifiera eventuella ytterligare krav för vattenkvalitet som är nödvändiga för att säkerställa ett tillräckligt skydd för miljön och för människors och djurs hälsa. I det syftet bör riskhanteringsplaner för återanvändning av vatten säkerställa att återvunnet vatten används och förvaltas på ett säkert sätt och att det inte finns några risker för miljön eller för människors eller djurs hälsa. För att utarbeta sådana riskhanteringsplaner kan befintlig internationell vägledning eller befintliga internationella standarder såsom ISO 20426:2018 *Guidelines for health risk assessment and management for non-potable water reuse*, ISO 16075:2015 *Guidelines for treated waste water use for irrigation projects* eller Världshälsoorganisationens (WHO) riktlinjer användas.
- (17) Kvalitetskraven för dricksvatten fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/...¹⁺ Medlemsstaterna bör vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att verksamheter rörande återvinning av vatten inte leder till försämrad dricksvattenkvalitet. Av detta skäl bör riskhanteringsplanen särskilt uppmärksamma skyddet av vattenförekomster som används för uttag av dricksvatten och av tillhörande säkerhetszoner.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/... av den ... om kvaliteten på dricksvatten (EUT L ..., ..., s. ...).

⁺ EUT: Vänligen inför nummer för direktivet i dokument ST 6230/20 – 2017/0332(COD) i texten och inför nummer, datum och EUT-hänvisning i fotnoten.

- (18) Samarbete och interaktion mellan de olika parter som är involverade i vattenåtervinningsprocessen bör vara en nödvändig förutsättning för att införa reningsförfaranden för återvinning i enlighet med kraven för specifika användningsområden, och för att kunna planera tillhandahållandet av återvunnet vatten i linje med slutanvändarnas efterfrågan.
- (19) För att på ett effektivt sätt skydda miljön och människors och djurs hälsa bör operatörer av återvinningsanläggningar vara primärt ansvariga för det återvunna vattnets kvalitet vid efterlevnadspunkten. I syfte att efterleva de minimikrav som fastställs enligt denna förordning och eventuella ytterligare villkor som fastställs av den behöriga myndigheten bör operatörer av återvinningsanläggningar övervaka det återvunna vattnets kvalitet. Det är därför lämpligt att fastställa minimikrav för övervakning som utgörs av frekvensen för rutinövervakning och tidpunkter och prestationsmål för validitetsövervakning. Vissa krav för rutinövervakning anges i direktiv 91/271/EEG.

- (20) Denna förordning bör omfatta återvunnet vatten som erhålls från avloppsvatten som har samlats in i ledningsnät och behandlats i reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse i enlighet med direktiv 91/271/EEG samt genomgår ytterligare rening, antingen i reningsverket för avloppsvatten från tätbebyggelse eller i en återvinningsanläggning, i syfte att uppfylla kraven i bilaga I till denna förordning. I enlighet med direktiv 91/271/EEG behöver det inte finnas ledningsnät för tätorter med mindre än 2 000 personekvivalenter (pe). Dock bör avloppsvatten från tätorter med mindre än 2 000 pe som tillförs ett ledningsnät bli föremål för tillräcklig rening innan det släpps ut i sötvatten eller flodmynningar, i enlighet med direktiv 91/271/EEG. Mot bakgrund av detta bör avloppsvatten från tätorter med mindre än 2 000 pe endast omfattas av denna förordning när det tillförs ett ledningsnät och blir föremål för rening i ett reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse. På samma sätt bör denna förordning inte omfatta biologiskt nedbrytbart industriellt spillvatten från anläggningar inom de industrisektorer som anges i bilaga III till direktiv 91/271/EEG, om inte spillvattnet från dessa anläggningar tillförs ett ledningsnät och blir föremål för rening i ett reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse.

- (21) Återanvändning av renat avloppsvatten från tätbebyggelse för bevattning inom jordbruket är en marknadsdriven åtgärd som baseras på jordbrukssektorns efterfrågan och behov, särskilt i vissa medlemsstater som har brist på vattenresurser. Operatörerna av återvinningsanläggningar och slutanvändarna bör samarbeta för att säkerställa att kvaliteten på det återvunna vatten som producerats i enlighet med minimikvalitetskraven i denna förordning uppfyller slutanvändarnas behov vad gäller kategorier av grödor. I fall där de kvalitetsklasser för vatten som produceras av operatörer av återvinningsanläggningar inte är förenliga med den kategori av grödor och den bevattningsmetod som redan införts i området i fråga, till exempel i ett kollektivt försörjningssystem, kan kraven för vattenkvalitet uppfyllas genom att flera vattenreningsalternativ, i ett senare skede, används var för sig eller i kombination med alternativ som inte innefattar rening, i enlighet med en metod med flera barriärer.
- (22) För att säkerställa en optimal återanvändning av avloppsvattenresurser från tätbebyggelse bör slutanvändarna få utbildning i syfte att säkerställa att de använder vatten av en lämplig kvalitetsklass för återvunnet vatten. Om en särskild typ av gröda används för okända eller flera ändamål bör återvunnet vatten av den högsta kvalitetsklassen användas, såvida inte lämpliga barriärer används som gör det möjligt att uppnå den kvalitet som krävs.

- (23) Det är nödvändigt att säkerställa att användningen av återvunnet vatten är säker, för att därigenom uppmuntra återanvändning av vatten på unionsnivå och stärka allmänhetens förtroende för sådan återanvändning. Produktion och tillhandahållande av återvunnet vatten för bevattning inom jordbruket bör därför endast tillåtas på grundval av ett tillstånd som beviljas av medlemsstaternas behöriga myndigheter. För att säkerställa en harmoniserad strategi på unionsnivå, återvunnet vattens spårbarhet och insyn bör de materiella reglerna för sådana tillstånd fastställas på unionsnivå. Detaljerna i förfarandet för att bevilja tillstånd, till exempel utseendet av behöriga myndigheter och tidsfrister, bör emellertid fastställas av medlemsstaterna. Medlemsstaterna bör kunna tillämpa befintliga förfaranden för att bevilja tillstånd och förfarandena bör anpassas för att beakta de krav som införs genom denna förordning. När medlemsstaterna utser de parter som ska ansvara för utarbetandet av riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten och den myndighet som ska vara behörig att bevilja tillstånd för produktion och tillhandahållande av återvunnet vatten bör medlemsstaterna säkerställa att det inte föreligger någon intressekonflikt.
- (24) Om en distributionsoperatör för återvunnet vatten och en lagringsoperatör för återvunnet vatten behövs, bör det vara möjligt att underställa dessa operatörer ett krav på tillstånd. Om alla krav för tillstånd är uppfyllda bör den behöriga myndigheten i medlemsstaten bevilja ett tillstånd som innehåller alla nödvändiga villkor och åtgärder som fastställts i riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten.

- (25) Vid tillämpningen av denna förordning bör det vara möjligt att utföra reningsoperationer och återvinning av avloppsvatten från tätbebyggelse på samma fysiska plats genom att använda samma anläggning eller olika, separata anläggningar. Dessutom bör samma aktör kunna vara både operatör av reningsverket och operatör av återvinningsanläggningen.
- (26) Behöriga myndigheter bör kontrollera att det återvunna vattnet uppfyller de villkor som anges i det relevanta tillståndet. Vid fall av bristande efterlevnad bör dessa myndigheter kräva att de ansvariga parterna vidtar nödvändiga åtgärder för att säkerställa efterlevnaden för det återvunna vattnet. Tillhandahållandet av återvunnet vatten bör stoppas om bristande efterlevnad orsakar en betydande risk för miljön eller för människors eller djurs hälsa.
- (27) Bestämmelserna i denna förordning är avsedda att komplettera kraven i annan unionslagstiftning, framför allt vad gäller eventuella hälso- och miljörisker.

För att säkerställa en helhetsstrategi för att hantera eventuella risker för miljön och för människors och djurs hälsa bör operatörer av återvinningsanläggningar och behöriga myndigheter beakta de krav som fastställs i annan unionslagstiftning, framför allt rådets direktiv 86/278/EEG¹, 91/676/EEG² och 98/83/EG³, direktiv 91/271/EEG och 2000/60/EG, Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 178/2002⁴, (EG) nr 852/2004⁵, (EG) nr 183/2005⁶, (EG) nr 396/2005⁷ och (EG) nr 1069/2009⁸, Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/7/EG⁹, 2006/118/EG¹⁰, 2008/105/EG¹¹ och 2011/92/EU¹² samt kommissionens förordningar (EG) nr 2073/2005¹³, (EG) nr 1881/2006¹⁴ och (EU) nr 142/2011¹⁵.

-
- 1 Rådets direktiv 86/278/EG av den 12 juni 1986 om skyddet för miljön, särskilt marken, när avloppsslam används i jordbruket (EUT L 181, 4.7.1986, s. 6).
 - 2 Rådets direktiv 91/676/EEG av den 12 december 1991 om skydd mot att vatten förorenas av nitrater från jordbruket (EGT L 375, 31.12.1991, s. 1).
 - 3 Rådets direktiv 98/83/EG av den 3 november 1998 om kvaliteten på dricksvatten (EGT L 330, 5.12.1998, s. 32).
 - 4 Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet (EGT L 31, 1.2.2002, s. 1).
 - 5 Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 852/2004 av den 29 april 2004 om livsmedelshygien (EUT L 139, 30.4.2004, s. 1).
 - 6 Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 183/2005 av den 12 januari 2005 om fastställande av krav för foderhygien (EUT L 35, 8.2.2005, s. 1).
 - 7 Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 396/2005 av den 23 februari 2005 om gränsvärden för bekämpningsmedelsrester i eller på livsmedel och foder av vegetabiliskt och animaliskt ursprung och om ändring av rådets direktiv 91/414/EEG (EUT L 70, 16.3.2005, s. 1).
 - 8 Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009 av den 21 oktober 2009 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter och därav framställda produkter som inte är avsedda att användas som livsmedel och om upphävande av förordning (EG) nr 1774/2002 (förordning om animaliska biprodukter) (EUT L 300, 14.11.2009, s. 1).
 - 9 Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/7/EG av den 15 februari 2006 om förvaltning av badvattenkvaliteten och om upphävande av direktiv 76/160/EEG (EUT L 64, 4.3.2006, s. 37).
 - 10 Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/118/EG av den 12 december 2006 om skydd för grundvatten mot föroreningar och försämring (EUT L 372, 27.12.2006, s. 19).
 - 11 Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/105/EG av den 16 december 2008 om miljökvalitetsnormer inom vattenpolitikens område och ändring och senare upphävande av rådets direktiv 82/176/EEG, 83/513/EEG, 84/156/EEG, 84/491/EEG och 86/280/EEG, samt om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG (EUT L 348, 24.12.2008, s. 84).
 - 12 Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (EUT L 26, 28.1.2012, s. 1).
 - 13 Kommissionens förordning (EG) nr 2073/2005 av den 15 november 2005 om mikrobiologiska kriterier för livsmedel (EUT L 338, 22.12.2005, s. 1).
 - 14 Kommissionens förordning (EG) nr 1881/2006 av den 19 december 2006 om fastställande av gränsvärden för vissa främmande ämnen i livsmedel (EUT L 364, 20.12.2006, s. 5).
 - 15 Kommissionens förordning (EU) nr 142/2011 av den 25 februari 2011 om genomförande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter och därav framställda produkter som inte är avsedda att användas som livsmedel och om genomförande av rådets direktiv 97/78/EG vad gäller vissa prover och produkter som enligt det direktivet är undantagna från veterinärkontroller vid gränsen (EUT L 54, 26.2.2011, s. 1).

- (28) Förordning (EG) nr 852/2004 fastställer allmänna regler för livsmedelsföretagare och omfattar produktion, bearbetning, distribution och utsläppande på marknaden av livsmedel. Den förordningen behandlar livsmedlens hälsokvalitet och en av dess viktigaste principer är att det är livsmedelsföretagaren som har det primära ansvaret för livsmedelssäkerheten. Den förordningen stöds också av detaljerad vägledning. I detta sammanhang är kommissionens meddelande om vägledning för hantering av mikrobiologiska risker med färska frukter och grönsaker i primärproduktionen genom god hygien särskilt relevant. De minimikrav för återvunnet vatten som fastställs i denna förordning hindrar inte att livsmedelsföretagare uppnår den vattenkvalitet som krävs för att uppfylla kraven i förordning (EG) nr 852/2004 genom att, i ett senare skede, använda flera vattenreningsalternativ för sig eller i kombination med alternativ som inte innefattar rening.
- (29) Det finns stor potential för återvinning och återanvändning av renat avloppsvatten. För att främja och uppmuntra till återanvändning av vatten bör angivande av specifika användningsområden inom ramen för denna förordning inte hindra medlemsstaterna från att tillåta att återvunnet vatten används för andra ändamål, inbegripet industri-, service- och miljöändamål, i den utsträckning som det anses nödvändigt med hänsyn till nationella förhållanden och behov, under förutsättning att en hög skyddsnivå för miljön och för människors och djurs hälsa säkerställs.
- (30) Behöriga myndigheter bör samarbeta med andra relevanta myndigheter genom utbyte av information för att säkerställa efterlevnaden av relevanta unionskrav och nationella krav.

- (31) För att stärka förtroendet för återanvändning av vatten bör allmänheten informeras. Tillhandahållande av tydlig, fullständig och uppdaterad information om återanvändning av vatten skulle medge ökad insyn och spårbarhet och också vara särskilt användbart för andra relevanta myndigheter för vilka den specifika återanvändningen av vatten får konsekvenser. För att främja återanvändning av vatten och i syfte att göra berörda aktörer medvetna om fördelarna med återanvändning av vatten och därigenom främja acceptansen, bör medlemsstaterna säkerställa att det utarbetas informationskampanjer och medvetandehöjande kampanjer som är anpassade till omfattningen av återanvändningen av vatten.
- (32) Utbildning av slutanvändare är av största vikt som ett led i arbetet med att genomföra och upprätthålla förebyggande åtgärder. Särskilda förebyggande åtgärder mot människors exponering bör beaktas i riskhanteringsplanen, däribland användning av personlig skyddsutrustning, handtvätt och personlig hygien.

- (33) Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/4/EG¹ syftar till att garantera rätten till tillgång till miljöinformation i medlemsstaterna i linje med konventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor² (Århuskonventionen). I direktiv 2003/4/EG föreskrivs omfattande skyldigheter vad gäller att på begäran ställa miljöinformation till förfogande och aktivt sprida sådan information. Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/2/EG³ omfattar delning av rumslig information, inbegripet dataset avseende olika miljöfrågor. Det är viktigt att bestämmelserna i denna förordning om tillgången till information och arrangemang för datadelning kompletterar de direktiven och inte skapar ett separat rättssystem. Därför bör bestämmelserna i denna förordning om information till allmänheten och om information som rör övervakning av genomförandet inte påverka tillämpningen av direktiven 2003/4/EG och 2007/2/EG.
- (34) Uppgifter från medlemsstaterna är av avgörande betydelse för att göra det möjligt för kommissionen att övervaka och bedöma denna förordning i förhållande till de mål som eftersträvas.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/4/EG av den 28 januari 2003 om allmänhetens tillgång till miljöinformation och om upphävande av rådets direktiv 90/313/EEG (EUT L 41, 14.2.2003, s. 26).

² EUT L 124, 17.5.2005, s. 4.

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/2/EG av den 14 mars 2007 om upprättande av en infrastruktur för rumslig information i Europeiska gemenskapen (Inspire) (EUT L 108, 25.4.2007, s. 1).

- (35) Enligt punkt 22 i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning¹ bör kommissionen utvärdera denna förordning. Utvärderingen bör baseras på de fem kriterierna effektivitet, ändamålsenlighet, relevans, konsekvens och mervärdet för unionen, och ligga till grund för konsekvensbedömningar av eventuella ytterligare åtgärder. Utvärderingen bör ta hänsyn till den vetenskapliga utvecklingen, särskilt när det gäller de potentiella effekterna av nya riskämnen.
- (36) Minimikraven för en säker återanvändning av renat avloppsvatten från tätbebyggelse återspeglar tillgänglig vetenskaplig kunskap och internationellt erkända standarder och rutiner för återanvändning av vatten och garanterar att sådant vatten kan användas på ett säkert sätt för bevattning inom jordbruket, för att därigenom säkerställa en hög skyddsnivå för miljön och för människors och djurs hälsa. Kommissionen bör, mot bakgrund av resultaten från utvärderingen av denna förordning eller närhelst nya vetenskapliga rön och tekniska framsteg så kräver, kunna undersöka behovet av att se över de minimikrav som anges i avsnitt 2 i bilaga I och bör, när så är lämpligt, lägga fram ett lagstiftningsförslag om ändring av denna förordning.

¹ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1

(37) I syfte att anpassa de väsentliga riskhanteringskomponenterna till den tekniska och vetenskapliga utvecklingen bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på att ändra de väsentliga riskhanteringskomponenter som föreskrivs i denna förordning. För att säkerställa ett gott skydd för miljön och för människors och djurs hälsa bör kommissionen dessutom kunna anta delegerade akter som kompletterar de väsentliga riskhanteringskomponenter som föreskrivs i denna förordning genom att fastställa tekniska specifikationer. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inbegripet på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

- (38) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter för antagandet av detaljerade regler avseende format för och redovisning av den information om övervakningen av genomförandet av denna förordning som ska lämnas av medlemsstaterna samt avseende format för och redovisning av den unionsövergripande översikt som ska utarbetas av Europeiska miljöbyrån. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011¹.
- (39) Syftet med denna förordning är, bland annat, att skydda miljön samt människors och djurs hälsa. Europeiska unionens domstol har vid flera tillfällen erinrat om att det vore oförenligt med den bindande karaktär som tillkommer direktiv enligt artikel 288 tredje stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt att i princip utesluta enskilda från möjligheten att åberopa de skyldigheter som följer av direktiven. Detta gäller även för en förordning som syftar till att garantera att återvunnet vatten är säkert för bevattning inom jordbruket.
- (40) Medlemsstaterna bör fastställa regler om sanktioner för överträdelser av bestämmelserna i denna förordning och bör vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de tillämpas. Sanktionerna bör vara effektiva, proportionella och avskräckande.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (41) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att skydda miljön och människors och djurs hälsa, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (42) Det är nödvändigt att ge medlemsstaterna tillräckligt med tid för att inrätta den administrativa infrastruktur som krävs för att tillämpa denna förordning samt för att operatörerna ska kunna förbereda sig på att tillämpa de nya reglerna.
- (43) För att i största möjliga utsträckning utveckla och främja återanvändning av på lämpligt sätt renat avloppsvatten samt för att kunna få till stånd en avsevärd förbättring i fråga om tillförlitligheten hos avloppsvatten som renats på lämpligt sätt och i fråga om hållbara användningsmetoder bör unionen stödja forskning och utveckling på området via programmet Horisont Europa.
- (44) Syftet med denna förordning är att uppmuntra en hållbar vattenanvändning. Därför bör kommissionen åta sig att använda unionens program, däribland Life-programmet, för att stödja lokala initiativ som inbegriper återanvändning av på lämpligt sätt renat avloppsvatten.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1
Innehåll och syfte

1. I denna förordning fastställs minimikrav för vattenkvalitet och övervakning samt bestämmelser om riskhantering, för en säker användning av återvunnet vatten inom ramen för en integrerad vattenförvaltning.
2. Syftet med denna förordning är att garantera att återvunnet vatten är säkert för bevattning inom jordbruket för att därigenom, på ett samordnat sätt i hela unionen, säkerställa en hög skyddsnivå för miljön och för människors och djurs hälsa, främja den cirkulära ekonomin, stödja klimatanpassningen och bidra till målen i direktiv 2000/60/EG genom att motverka vattenbrist och det resulterande trycket på vattenresurser, och därigenom också bidra till en effektivt fungerande inre marknad.

Artikel 2
Tillämpningsområde

1. Denna förordning är tillämplig när renat avloppsvatten från tätbebyggelse återanvänds, i enlighet med artikel 12.1 i direktiv 91/271/EEG, för sådan bevattning inom jordbruket som anges i avsnitt 1 i bilaga I till denna förordning.

2. En medlemsstat får besluta att det inte är lämpligt att återanvända vatten för bevattning inom jordbruket i ett eller flera av dess avrinningsdistrikt eller i delar därav, med beaktande av följande kriterier:
- a) De geografiska förhållandena och klimatförhållandena i distriktet eller delar därav.
 - b) Belastningarna och statusen på andra vattenresurser, inbegripet den kvantitativa statusen hos grundvattenförekomster enligt direktiv 2000/60/EG.
 - c) Belastningarna och statusen på de ytvattenförekomster i vilka renat avloppsvatten från tätbebyggelse släpps ut.
 - d) Miljö- och resurskostnaderna för återvunnet vatten och andra vattenresurser.

Beslut som fattas enligt första stycket ska vederbörligen motiveras på grundval av de kriterier som avses i det stycket och överlämnas till kommissionen. De ska ses över vid behov, varvid särskild hänsyn ska tas till klimatförändringsprognoser och nationella strategier för klimatanpassning, och minst vart sjätte år med beaktande av de förvaltningsplaner för avrinningsdistrikt som upprättats enligt direktiv 2000/60/EG.

3. Genom undantag från punkt 1 kan forskningsprojekt och pilotprojekt med anknytning till återvinningsanläggningar undantas från denna förordning om den behöriga myndigheten fastställer att följande kriterier är uppfyllda:

- a) Forskningsprojektet eller pilotprojektet kommer inte att utföras inom en vattenförekomst som används för uttag av dricksvatten eller en tillhörande säkerhetszon som upprättats enligt direktiv 2000/60/EG.
- b) Forskningsprojektet eller pilotprojektet kommer att övervakas på lämpligt sätt.

Undantag enligt denna punkt ska begränsas till en period på högst fem år.

Grödor som blir en följd av ett forskningsprojekt eller pilotprojekt som undantagits enligt denna punkt ska inte släppas ut på marknaden.

4. Denna förordning ska tillämpas utan att det påverkar tillämpningen av förordning (EG) nr 852/2004 och hindrar inte livsmedelsföretagare från att uppnå den vattenkvalitet som krävs för att uppfylla kraven i den förordningen genom att, i ett senare skede, använda flera vattenreningsalternativ var för sig eller i kombination med alternativ som inte innefattar rening, eller från att använda alternativa vattenkällor för bevattning inom jordbruket.

Artikel 3
Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *behörig myndighet*: en myndighet eller ett organ som utsetts av en medlemsstat för att fullgöra medlemsstatens skyldigheter enligt denna förordning vad gäller beviljande av tillstånd för produktion eller tillhandahållande av återvunnet vatten, vad gäller undantag för forskningsprojekt eller pilotprojekt samt i fråga om kontroller av efterlevnaden.
2. *slutanvändare*: en fysisk eller juridisk person, oavsett om det är en offentlig eller privat enhet, som använder återvunnet vatten för bevattning inom jordbruket.
3. *avloppsvatten från tätbebyggelse*: avloppsvatten från tätbebyggelse enligt definitionen i artikel 2.1 i direktiv 91/271/EEG.
4. *återvunnet vatten*: avloppsvatten från tätbebyggelse som har renats i enlighet med kraven i direktiv 91/271/EEG och som är resultatet av ytterligare rening i en återvinningsanläggning i enlighet med avsnitt 2 i bilaga I till denna förordning.
5. *återvinningsanläggning*: ett reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse eller annan anläggning som ytterligare renar avloppsvatten från tätbebyggelse, som uppfyller kraven i direktiv 91/271/EEG för att producera vatten som lämpar sig för ett sådant användningsområde som anges i avsnitt 1 i bilaga I till denna förordning.

6. *operatör av återvinningsanläggning*: en fysisk eller juridisk person som företräder en privat enhet eller en offentlig myndighet och som driver eller kontrollerar en återvinningsanläggning.
7. *fara*: ett biologiskt, kemiskt, fysikaliskt eller radiologiskt agens som skulle kunna skada människor, djur, grödor eller växter, andra terrestra biota, akvatiska biota, jordmån eller miljön i allmänhet.
8. *risk*: sannolikheten för att identifierade faror orsakar skada inom en viss tidsram, inbegripet konsekvensernas allvarlighetsgrad.
9. *riskhantering*: systematisk hantering som konsekvent säkerställer att återanvändningen av vatten är säker i ett specifikt sammanhang.
10. *förebyggande åtgärd*: en lämplig åtgärd eller aktivitet som kan förebygga eller eliminera en hälso- eller miljörisk eller som kan minska en sådan risk till en acceptabel nivå.
11. *efterlevnadspunkt*: den punkt där operatören av en återvinningsanläggning levererar återvunnet vatten till nästa aktör i kedjan.

12. *barriär*: varje medel, inbegripet fysiska eller processrelaterade steg eller användningsförhållanden, som minskar eller förhindrar en risk för infektion hos människor genom att förhindra att återvunnet vatten kommer i kontakt med produkter som ska förtäras och personer som direkt utsätts för det, eller andra medel som till exempel minskar koncentrationen av mikroorganismer i återvunnet vatten eller förhindrar att de överlever i de produkter som ska förtäras.
13. *tillstånd*: ett skriftligt tillstånd utfärdat av en behörig myndighet för produktion eller tillhandahållande av återvunnet vatten för bevattning inom jordbruket i enlighet med denna förordning.
14. *ansvarig part*: en part som utför en uppgift eller aktivitet i systemet för återanvändning av vatten, inbegripet operatören av återvinningsanläggningen, operatören av reningsverket för avloppsvatten från tätbebyggelse om denna är en annan än operatören av återvinningsanläggningen, den relevanta myndigheten om denna är en annan än den utsedda behöriga myndigheten, distributionsoperatören för återvunnet vatten eller lagringsoperatören för återvunnet vatten,
15. *system för återanvändning av vatten*: den infrastruktur och andra tekniska element som krävs för produktion, tillhandahållande och användning av återvunnet vatten; det omfattar alla element från inloppet till reningsverket för avloppsvatten från tätbebyggelse till den punkt där återvunnet vatten används för bevattning inom jordbruket, inbegripet, i förekommande fall, infrastruktur för distribution och lagring.

Artikel 4

Skyldigheter för operatörer av återvinningsanläggningar och skyldigheter vad gäller kvaliteten på återvunnet vatten

1. Operatören av återvinningsanläggningen ska säkerställa att återvunnet vatten avsett för bevattning inom jordbruket som anges i avsnitt 1 i bilaga I, vid efterlevnadspunkten uppfyller följande:

- a) De minimikrav för vattenkvalitet som anges i avsnitt 2 i bilaga I.
- b) Eventuella ytterligare villkor vad gäller vattenkvalitet som enligt artikel 6.3 c och d fastställts av den behöriga myndigheten i det relevanta tillståndet.

Bortom efterlevnadspunkten ska ansvaret för vattnets kvalitet inte längre vila på operatören av återvinningsanläggningen.

2. För att säkerställa efterlevnaden i enlighet med punkt 1 ska operatören av återvinningsanläggningen övervaka vattenkvaliteten i enlighet med följande:

- a) Avsnitt 2 i bilaga I.
- b) Eventuella ytterligare villkor vad gäller övervakning som enligt artikel 6.3 c och d fastställts av den behöriga myndigheten i det relevanta tillståndet.

Artikel 5
Riskhantering

1. För produktion, tillhandahållande och användning av återvunnet vatten ska den behöriga myndigheten säkerställa att det upprättas en riskhanteringsplan för återanvändning av vatten.

En riskhanteringsplan för återanvändning av vatten får omfatta ett eller flera system för återanvändning av vatten.

2. Riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten ska förberedas av operatören av återvinningsanläggningen, andra ansvariga parter och slutanvändare, beroende på vad som är lämpligt. De ansvariga parter som utarbetar riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten ska samråda med alla andra relevanta ansvariga parter och med slutanvändarna, beroende på vad som är lämpligt.
3. Riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten ska grunda sig på samtliga de väsentliga riskhanteringskomponenter som anges i bilaga II. Den ska fastställa ansvarsområdena för operatören av återvinningsanläggningen och andra ansvariga parter vad gäller riskhanteringen.
4. Riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten ska särskilt
 - a) fastställa eventuella nödvändiga krav för operatören av återvinningsanläggningen, utöver dem som anges i bilaga I i enlighet med punkt B i bilaga II, för att ytterligare minska eventuella risker före efterlevnadspunkten,

- b) identifiera faror, risker och lämpliga förebyggande och/eller möjliga korrigerande åtgärder i enlighet med punkt C i bilaga II,
 - c) identifiera ytterligare barriärer i systemet för återanvändning av vatten och fastställa eventuella ytterligare krav som är nödvändiga efter efterlevnadspunkten för att säkerställa att systemet för återanvändning av vatten är säkert, inbegripet, när tillämpligt, villkor för distribution, lagring och användning, samt identifiera vilka parter som ansvarar för att dessa krav uppfylls.
5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 13 om ändring av denna förordning i syfte att anpassa de väsentliga riskhanteringskomponenter som anges i bilaga II till den tekniska och vetenskapliga utvecklingen.

Kommissionen ges också befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 13 om komplettering av denna förordning i syfte att fastställa tekniska specifikationer för de väsentliga riskhanteringskomponenter som anges i bilaga II.

Artikel 6

Skyldigheter som rör tillstånd för återvunnet vatten

1. Produktion och tillhandahållande av återvunnet vatten som är avsett för bevattning inom jordbruket enligt avsnitt 1 i bilaga I ska vara föremål för ett tillstånd.

2. Ansvariga parter i systemet för återanvändning av vatten, inbegripet slutanvändaren där så är relevant i enlighet med nationell rätt, ska lämna in en ansökan om ett tillstånd eller om en ändring av ett befintligt tillstånd till den behöriga myndigheten i den medlemsstat i vilken återvinningsanläggningen drivs eller är tänkt att drivas.
3. Tillståndet ska ange de skyldigheter som operatören av återvinningsanläggningen och, i förekommande fall, andra ansvariga parter har. Tillståndet ska bygga på riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten och ska bland annat ange följande:
 - a) Kvalitetsklassen eller kvalitetsklasserna för återvunnet vatten och den användning inom jordbruket för vilken, i enlighet med bilaga I, det återvunna vattnet har ett tillstånd, platsen för användning, återvinningsanläggningarna och uppskattad årlig volym av det återvunna vatten som ska produceras.
 - b) Villkor avseende de minimikrav för vattenkvalitet och övervakning som anges i avsnitt 2 i bilaga I.
 - c) Eventuella villkor avseende ytterligare krav på operatören av återvinningsanläggningen som anges i riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten.
 - d) Eventuella andra villkor som är nödvändiga för att eliminera eventuella oacceptabla risker för miljön och för människors och djurs hälsa så att eventuella risker begränsas till en acceptabel nivå.

- e) Tillståndets giltighetsperiod.
 - f) Efterlevnadspunkten.
4. Vid bedömningen av en ansökan ska den behöriga myndigheten samråda och utbyta relevant information med andra relevanta myndigheter, i synnerhet vatten- och hälsomyndigheterna, om de inte utgörs av den behöriga myndigheten, samt med eventuella andra parter som den behöriga myndigheten anser vara relevanta.
5. Den behöriga myndigheten ska utan dröjsmål besluta huruvida ett tillstånd ska beviljas. Om den behöriga myndigheten på grund av ansökans komplexitet behöver mer än tolv månader från mottagandet av den fullständiga ansökan för att besluta huruvida ett tillstånd ska beviljas, ska den meddela sökanden det förväntade beslutsdatumet.
6. Tillstånd ska ses över regelbundet och vid behov uppdateras, åtminstone i följande fall:
- a) Kapaciteten har förändrats avsevärt.
 - b) Utrustning har uppgraderats.
 - c) Ny utrustning eller nya processer har tillkommit.
 - d) Det har skett förändringar i klimatförhållanden eller andra förhållanden som betydligt påverkar ytvattenförekomsternas ekologiska status.

7. Medlemsstaterna får kräva att lagring, distribution och användning av återvunnet vatten ska vara föremål för ett särskilt tillstånd i syfte att tillämpa de ytterligare krav och barriärer som enligt artikel 5.4 identifieras i riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten.

Artikel 7

Kontroll av efterlevnaden

1. Den behöriga myndigheten ska kontrollera om de villkor som anges i tillståndet uppfylls. Kontroller av efterlevnaden ska utföras med användning av följande metoder:
 - a) Kontroller på plats.
 - b) Övervakningsdata som erhållits i synnerhet enligt denna förordning.
 - c) Annan lämplig metod.
2. Vid fall av bristande efterlevnad av de villkor som anges i tillståndet ska den behöriga myndigheten kräva att operatören av återvinningsanläggningen och, i förekommande fall, andra ansvariga parter utan dröjsmål vidtar alla nödvändiga åtgärder för att återställa efterlevnaden och omedelbart underrättar de berörda slutanvändarna.

3. Om bristande efterlevnad av de villkor som anges i tillståndet utgör en betydande risk för miljön eller människors eller djurs hälsa ska operatören av återvinningsanläggningen eller andra eventuella ansvariga parter omedelbart stoppa tillhandahållandet av det återvunna vattnet till dess att den behöriga myndigheten konstaterar att efterlevnaden har återställts enligt de förfaranden som fastställts i riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten, i enlighet med avsnitt 2 punkt a i bilaga I.
4. Om en incident inträffar som påverkar efterlevnaden av villkoren i tillståndet ska operatören av återvinningsanläggningen eller andra eventuella ansvariga parter omedelbart informera den behöriga myndigheten och andra parter som potentiellt kan påverkas, och meddela den behöriga myndigheten den information som är nödvändig för att bedöma effekterna av en sådan incident.
5. Den behöriga myndigheten ska regelbundet kontrollera att ansvariga parter vidtar de åtgärder och fullgör de uppgifter som anges i riskhanteringsplanen för återanvändning av vatten.

Artikel 8

Samarbete mellan medlemsstater

1. I fall då återanvändning av vatten har gränsöverskridande betydelse ska medlemsstaterna antingen utse en kontaktpunkt i syfte att denna ska samarbeta med andra medlemsstaters kontaktpunkter och behöriga myndigheter, beroende på vad som är lämpligt, eller använda befintliga strukturer som har sitt upphov i internationella avtal.

Kontaktpunkterna eller de befintliga strukturerna ska ha till uppgift att

- a) ta emot och vidarebefordra förfrågningar om stöd,
- b) på begäran tillhandahålla stöd, och
- c) samordna kommunikationen mellan behöriga myndigheter.

De behöriga myndigheterna ska, innan de beviljar ett tillstånd, utbyta information om de villkor som anges i artikel 6.3 med kontaktpunkten i den medlemsstat där det återvunna vattnet är avsett att användas.

2. Medlemsstaterna ska besvara förfrågningar om stöd utan onödigt dröjsmål.

Artikel 9

Information och medvetandehöjande åtgärder

Besparingar av vattenresurser genom återanvändning av vatten ska vara föremål för allmänna medvetandehöjande kampanjer i medlemsstater där återvunnet vatten används för bevattning inom jordbruket. I sådana kampanjer får fördelarna med säker återanvändning av vatten lyftas fram.

Medlemsstaterna i fråga får även anordna informationskampanjer för slutanvändare för att säkerställa en optimal och säker användning av återvunnet vatten och därigenom säkerställa en hög skyddsnivå för miljön och för människors och djurs hälsa.

Medlemsstaterna får anpassa sådana informationskampanjer och medvetandehöjande kampanjer till omfattningen av återanvändningen av vatten.

Artikel 10
Information till allmänheten

1. Utan att det påverkar tillämpningen av direktiven 2003/4/EG och 2007/2/EG ska de medlemsstater i vilka återvunnet vatten används för bevattning inom jordbruket i enlighet med avsnitt 1 i bilaga I till denna förordning säkerställa att adekvat och uppdaterad information om återanvändning av vatten är tillgänglig för allmänheten, på internet eller på annat sätt. Denna information ska inbegripa följande:
 - a) Kvantitet av och kvalitet på det återvunna vatten som tillhandahålls i enlighet med denna förordning.
 - b) Den procentandel återvunnet vatten i medlemsstaten som tillhandahålls i enlighet med denna förordning jämfört med den totala mängden renat avloppsvatten från tätbebyggelse, om dessa uppgifter finns tillgängliga.
 - c) Tillstånd som beviljats eller ändrats i enlighet med denna förordning, inbegripet de villkor som fastställts av de behöriga myndigheterna i enlighet med artikel 6.3 i denna förordning.
 - d) Resultaten av alla kontroller av efterlevnaden som utförts i enlighet med artikel 7.1 i denna förordning.

- e) Kontaktpunkter som utsetts i enlighet med artikel 8.1 i denna förordning.
2. Den information som anges i punkt 1 ska uppdateras vartannat år.
 3. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje beslut som fattas i enlighet med artikel 2.2 görs tillgängligt för allmänheten på internet eller på annat sätt.

Artikel 11

Information om övervakning av genomförandet

1. Utan att det påverkar tillämpningen av direktiven 2003/4/EG och 2007/2/EG ska de medlemsstater i vilka återvunnet vatten används för bevattning inom jordbruket i enlighet med avsnitt 1 i bilaga I till denna förordning, med hjälp av Europeiska miljöbyrån
 - a) skapa och senast den ... [sex år efter dagen för denna förordnings ikraftträdande] offentliggöra, och vart sjätte år därefter uppdatera, ett dataset som innehåller information om resultatet av den kontroll av efterlevnaden som utförts i enlighet med artikel 7.1 i denna förordning och annan information som ska göras tillgänglig för allmänheten på internet i enlighet med artikel 10 i denna förordning,
 - b) skapa, offentliggöra och därefter årligen uppdatera, ett dataset som innehåller information om fall av bristande efterlevnad av de krav som anges i tillståndet, som samlats in i enlighet med artikel 7.1 i denna förordning, samt information om de åtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 7.2 och 7.3 i denna förordning.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att kommissionen, Europeiska miljöbyrån och Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar har tillgång till de dataset som avses i punkt 1.
3. På grundval av de dataset som avses i punkt 1 ska Europeiska miljöbyrån, i samråd med medlemsstaterna, utarbeta, offentliggöra och uppdatera, regelbundet eller på begäran av kommissionen, en unionsomfattande översikt. Denna översikt ska omfatta indikatorer för förordningens utfall, resultat och effekter samt kartor och rapporter från medlemsstaterna.
4. Kommissionen får genom genomförandeakter fastställa närmare regler om format för och redovisning av den information som ska lämnas i enlighet med punkt 1 samt närmare regler om format för och redovisning av den unionsomfattande översikt som avses i punkt 3. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 14.
5. Senast den ... [två år efter dagen för denna förordnings ikraftträdande] ska kommissionen, i samråd med medlemsstaterna, fastställa riktlinjer till stöd för tillämpningen av denna förordning.

Artikel 12

Utvärdering och översyn

1. Kommissionen ska, senast den ... [åtta år efter dagen för denna förordnings ikraftträdande] göra en utvärdering av denna förordning. Utvärderingen ska baseras åtminstone på följande:
 - a) Erfarenheterna från denna förordnings genomförande.
 - b) De dataset som skapats av medlemsstaterna i enlighet med artikel 11.1 och den unionsomfattande översikt som utarbetats av Europeiska miljöbyrån i enlighet med artikel 11.3.
 - c) Relevanta vetenskapliga, analytiska och epidemiologiska data.
 - d) Teknisk och vetenskaplig kunskap.
 - e) WHO:s rekommendationer, om sådana finns tillgängliga, eller andra internationella riktlinjer eller ISO-standarder.
2. Vid utvärderingen ska kommissionen särskilt uppmärksamma följande aspekter:
 - a) De minimikrav som anges i bilaga I.

- b) De väsentliga riskhanteringskomponenter som anges i bilaga II.
 - c) De ytterligare krav som fastställts av behöriga myndigheter enligt artikel 6.3 c och d.
 - d) Effekterna av återanvändning av vatten på miljön och människors och djurs hälsa, inbegripet effekterna av nya riskämnen.
3. Som en del av utvärderingen ska kommissionen bedöma huruvida det är genomförbart att
- a) utvidga denna förordnings tillämpningsområde till att även omfatta återvunnet vatten avsett för ytterligare specifika användningsområden, däribland återanvändning inom industrin,
 - b) utvidga kraven i denna förordning till att även omfatta indirekt användning av renat avloppsvatten.
4. Kommissionen får, på grundval av resultaten av utvärderingen eller närhelst nya tekniska och vetenskapliga rön så kräver, undersöka behovet av att se över de minimikrav som anges i avsnitt 2 i bilaga I.
5. Kommissionen ska, när så är lämpligt, lägga fram ett lagstiftningsförslag i syfte att ändra denna förordning.

Artikel 13
Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 5.5 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den ... [den dag då denna förordning träder i kraft]. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 5.5 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artikel 5.5 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 14

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av den kommitté som inrättats genom direktiv 2000/60/EG. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Om kommittén inte avger något yttrande, ska kommissionen inte anta utkastet till genomförandeakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas.

Artikel 15

Sanktioner

Medlemsstaterna ska fastställa regler om sanktioner för överträdelse av bestämmelserna i denna förordning och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska till kommissionen anmäla dessa regler och åtgärder senast den ... [fyra år efter dagen för denna förordnings ikraftträdande] samt eventuella ändringar som berör dem.

Artikel 16
Ikraftträdande och tillämpning

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den ... [tre år efter dagen för denna förordnings ikraftträdande].

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande

BILAGA

ANVÄNDNINGSSOMRÅDEN OCH MINIMIKRAV

Avsnitt 1. Användningsområden för återvunnet vatten

Bevattning inom jordbruket

Med bevattning inom jordbruket avses bevattning av följande typer av grödor:

- Livsmedelsgrödor som konsumeras råa, dvs. grödor som är avsedda att användas som livsmedel i rått eller obearbetat skick.
- Bearbetade livsmedelsgrödor, dvs. grödor som är avsedda att användas som livsmedel efter en bearbetningsprocess (dvs. tillagade eller industriellt bearbetade).
- Andra grödor än livsmedelsgrödor, dvs. grödor som inte är avsedda att användas som livsmedel (till exempel betesmark och grovfoder, fibergrödor, prydnadsgrödor, utsäde, energigrödor och växtmattor).

Utan att det påverkar tillämpningen av annan relevant unionsrätt på områdena för miljö och hälsa får medlemsstaterna använda återvunnet vatten inom fler användningsområden, t.ex.

- inom industrin, och
- service- och miljöändamål.

Avsnitt 2. Minimikrav

Minimikrav för återvunnet vatten avsett för bevattning inom jordbruket

Kvalitetsklasserna för återvunnet vatten samt tillåtna användningsområden och bevattningsmetoder för varje klass anges i tabell 1. Minimikraven för vattenkvalitet anges i punkt a tabell 2.

Minimifrekvenser och prestationsmål för övervakning av det återvunna vattnet anges i punkt b tabell 3 (rutinövervakning) och tabell 4 (valideringsövervakning).

Grödor som tillhör en viss kategori ska bevattnas med återvunnet vatten av motsvarande minimikvalitetsklass för återvunnet vatten i enlighet med vad som anges i tabell 1, såvida inte lämpliga ytterligare barriärer enligt artikel 5.4 c används som leder till att de kvalitetskrav som anges i punkt a tabell 2 uppnås. Sådana ytterligare barriärer får baseras på den vägledande förteckning över förebyggande åtgärder som avses i punkt 7 i bilaga II eller i någon annan likvärdig nationell eller internationell standard, t.ex. ISO-standard 16075-2.

Tabell 1 Kvalitetsklasser för återvunnet vatten samt tillåten användning inom jordbruket och bevattningsmetod

Lägsta kvalitetsklass för återvunnet vatten	Kategori av gröda ^(*)	Bevattningsmetod
A	Alla livsmedelsgrödor som konsumeras råa, där de ätliga delarna kommer i direkt kontakt med återvunnet vatten, och rotfrukter som konsumeras råa	Alla bevattningsmetoder
B	Livsmedelsgrödor som konsumeras råa där de ätliga delarna produceras ovan mark och inte kommer i direkt kontakt med återvunnet vatten, bearbetade livsmedelsgrödor och andra grödor än livsmedelsgrödor, inbegripet grödor som används som foder åt mjölk- eller köttproducerande djur	Alla bevattningsmetoder
C	Livsmedelsgrödor som konsumeras råa där de ätliga delarna produceras ovan mark och inte kommer i direkt kontakt med återvunnet vatten, bearbetade livsmedelsgrödor och andra grödor än livsmedelsgrödor, inbegripet grödor som används som foder åt mjölk- eller köttproducerande djur	Droppbevattning ^(**) eller andra bevattningsmetoder som undviker direkt kontakt med de ätliga delarna av grödan
D	Industri- och energigrödor samt sådda grödor	Alla bevattningsmetoder ^(***)

(*) Om samma typ av bevattnad gröda omfattas av flera kategorier i tabell 1 ska den strängaste kategorins krav tillämpas.

(**) Droppbevattning är ett system för mikrobevattning som kan leverera vattendroppar eller mycket små vattenstrålar till växterna och som innebär att vatten droppar på marken eller direkt under markytan i mycket små mängder (2–20 liter/timme) från ett system av plaströr med liten diameter som försetts med munstycken som kallas strålare eller droppare.

(***) Vad gäller bevattningsmetoder som efterliknar regn bör särskild uppmärksamhet ägnas åt att skydda hälsan för arbetstagare eller andra närvarande personer. I detta syfte ska lämpliga förebyggande åtgärder vidtas.

a) Minimikrav för vattenkvalitet

Tabell 2 Kvalitetskrav för återvunnet vatten för bevattning inom jordbruket

Kvalitetsklass för återvunnet vatten	Vägledande tekniskt mål	Kvalitetskrav				Annat
		<i>E. coli</i> (antal/100 ml)	BOD ₅ (mg/l)	TSS (mg/l)	Turbiditet (NTU)	
A	Sekundär behandling, filtrering och desinfektion	≤ 10	≤ 10	≤ 10	≤ 5	<i>Legionella</i> spp.: < 1 000 cfu/l om det finns risk för aerosolbildning Inälvsnematoder (ägg av inälvsmask): ≤ 1 ägg/l för bevattning av betesmark eller grovfoder
B	Sekundär behandling och desinfektion	≤ 100	I enlighet med direktiv 91/271/EEG (Bilaga I, tabell 1)	I enlighet med direktiv 91/271/EEG (Bilaga I, tabell 1)	–	
C	Sekundär behandling och desinfektion	≤ 1 000			–	
D	Sekundär behandling och desinfektion	≤ 10 000			–	

Återvunnet vatten ska anses uppfylla kraven i tabell 2 i fall då de uppmätta värdena för detta återvunna vatten uppfyller samtliga följande kriterier:

- De angivna värdena för *E. coli*, *Legionella* spp. och inälvsnematoder uppnås i minst 90 % av proven; inget av värdena i proven överskrider den maximala avvikelsetränsen på 1 log-enhet från de angivna värdena för *E. coli* och *Legionella* spp. och 100 % av det angivna värdet för inälvsnematoder.
- De angivna värdena för BOD₅, TSS och turbiditet i klass A uppnås i minst 90 % av proven; inget av värdena i proven överskrider den maximala avvikelsetränsen på 100 % av det angivna värdet.

b) Minimikrav för övervakning

Operatörer av återvinningsanläggningar ska utföra rutinövervakning för att kontrollera att det återvunna vattnet uppfyller de lägsta kvalitetskrav för vatten som anges i punkt a. Rutinövervakningen ska inkluderas i förfarandena för kontroll av systemet för återanvändning av vatten.

De prov som ska användas för att kontrollera överensstämmelsen med de mikrobiologiska parametrarna vid efterlevnadspunkten ska tas i enlighet med standard EN ISO 19458 eller andra nationella eller internationella standarder som säkerställer likvärdig kvalitet.

Tabell 3 Minimifrekvenser för rutinövervakning av återvunnet vatten för bevattning inom jordbruket

Kvalitetsklass för återvunnet vatten	Lägsta övervakningsfrekvens					
	<i>E. coli</i>	BOD ₅	TSS	Turbiditet	<i>Legionella</i> spp. (i tillämpliga fall)	Inälvsnematoder (i tillämpliga fall)
A	En gång i veckan	En gång i veckan	En gång i veckan	Kontinuerlig	Två gånger i månaden	Två gånger i månaden eller som operatören av återvinningsanläggningen bestämmer utifrån antalet ägg i det avloppsvatten som tillförs återvinningsanläggningen.
B	En gång i veckan	I enlighet med direktiv 91/271/EEG (Bilaga I, avsnitt D)	I enlighet med direktiv 91/271/EEG (Bilaga I, avsnitt D)	–		
C	Två gånger i månaden			–		
D	Två gånger i månaden			–		

Valideringsövervakning ska utföras innan en ny återvinningsanläggning tas i drift.

Återvinningsanläggningar som redan är i drift och som uppfyller de kvalitetskrav för återvunnet vatten som fastställs i punkt a tabell 2 den ... [den dag då denna förordning träder i kraft] ska undantas från det kravet på valideringsövervakning.

Valideringsövervakning ska emellertid alltid utföras när utrustning uppgraderas och när ny utrustning eller nya processer tillkommer.

Valideringsövervakning ska utföras för den kvalitetsklass för återvunnet vatten som innefattar de strängaste kraven, klass A, för att bedöma om prestationsmålen (log₁₀-reduktion) är uppfyllda. Valideringsövervakning ska omfatta övervakning av de indikatormikroorganismer som hör samman med varje grupp av patogener (dvs. bakterier, virus och protozoa). De utvalda indikatormikroorganismerna är *E. coli* för patogena bakterier, F-specifika kolifager, somatiska kolifager eller kolifager för patogena virus och *Clostridium perfringens*-sporer eller sporbildande sulfatreducerande bakterier för protozoa. Prestationsmålen (log₁₀-reduktion) för valideringsövervakningen av de utvalda indikatormikroorganismerna anges i tabell 4 och ska vara uppfyllda vid efterlevnadspunkten vad gäller koncentrationerna av orenat avloppsvatten som tillförs reningsverket för avloppsvatten från tätbebyggelse. Minst 90 % av valideringsproven ska nå eller överstiga prestationsmålen.

Om en biologisk indikator inte förekommer i tillräckligt stor mängd i orenat avloppsvatten för att uppnå \log_{10} -reduktionen ska avsaknaden av en sådan biologisk indikator i återvunnet vatten innebära att valideringskraven är uppfyllda. Prestationsmålets uppfyllande får fastställas genom analyskontroll, genom att lägga ihop den prestation som fastställts för individuella reningssteg baserat på vetenskapliga belägg för väletablerade standardprocesser, t.ex. offentliggjorda uppgifter från provningsrapporter eller fallstudier, eller som testats i ett laboratorium under kontrollerade förhållanden för innovativ rening.

Tabell 4 Valideringsövervakning av återvunnet vatten för bevattning inom jordbruket

Kvalitetsklass för återvunnet vatten	Indikatormikroorganismer(*)	Prestationsmål för reningskedjan (log ₁₀ -reduktion)
A	<i>E. coli</i>	≥ 5,0
	Totalt kolifager/F-specifika kolifager/somatiska kolifager/kolifager(**)	≥ 6,0
	<i>Clostridium perfringens</i> -sporer/sporbildande sulfatreducerande bakterier(***)	≥ 4,0 (i händelse av <i>Clostridium perfringens</i> -sporer) ≥ 5,0 (i händelse av sporbildande sulfatreducerande bakterier)

(*) Referenspatogenerna *Campylobacter*, rotavirus och *Cryptosporidium* får också användas för valideringsövervakningen i stället för de föreslagna indikatormikroorganismerna. I sådana fall ska följande prestationsmål (log₁₀-reduktion) tillämpas: *Campylobacter* (≥ 5,0), rotavirus (≥ 6,0) och *Cryptosporidium* (≥ 5,0).

(**) Totalt antal kolifager väljs som den lämpligaste virusindikatorn. Om en analys av det totala antalet kolifager inte är möjlig ska minst en av kolifagerna (F-specifika eller somatiska kolifager) analyseras.

(***) *Clostridium perfringens*-sporer väljs som den lämpligaste indikatorn för protozoa. Sporbildande sulfatreducerande bakterier är emellertid ett alternativ om koncentrationen av *Clostridium perfringens*-sporer inte möjliggör validering av den begärda log₁₀-reduktionen.

Analysmetoderna för övervakning ska valideras och dokumenteras i enlighet med EN ISO/IEC-17025 eller andra nationella eller internationella standarder som säkerställer likvärdig kvalitet.

BILAGA II

A) Väsentliga riskhanteringskomponenter

Riskhantering ska omfatta en proaktiv identifiering och hantering av risker för att säkerställa att återvunnet vatten används och förvaltas på ett säkert sätt och att det inte finns några risker för miljön eller för människors och djurs hälsa. I detta syfte ska en riskhanteringsplan för återanvändning av vatten utarbetas på grundval av följande inslag:

1. En beskrivning av hela systemet för återanvändning av vatten, från det att avloppsvattnet tillförs reningsverket för avloppsvatten från tätbebyggelse till användningspunkten, inbegripet avloppsvattnets källor, reningsstegen och de tekniska lösningar som används i återvinningsanläggningen, infrastrukturen för tillhandahållande, distribution och lagring, den avsedda användningen, platsen och perioden för användningen (till exempel om det används under en viss tid eller i vissa fall), bevattningsmetoderna, typen av gröda, andra vattenkällor om en blandning är avsedd att användas, och den volym av återvunnet vatten som ska tillhandahållas.
2. Identifiering av alla parter som deltar i systemet för återanvändning av vatten och en tydlig beskrivning av deras roller och ansvarsområden.
3. Identifiering av potentiella faror, framför allt förekomsten av föroreningar och patogener, och risken för farliga händelser såsom fel i reningssystemet, oavsiktliga läckage eller förorening av systemet för återanvändning av vatten.

4. Identifiering av riskutsatta miljöer och befolkningsgrupper och exponeringsvägarna för de identifierade potentiella farorna, med beaktande av specifika miljöfaktorer såsom lokal hydrogeologi, topologi, jordtyp och ekologi, samt faktorer som rör typen av grödor och lantbruks- och bevattningspraxis. Beaktande av tänkbara irreversibla eller långsiktiga negativa miljö- och hälsoeffekter av vattenåtervinningen som stöds av vetenskapliga belägg.
5. En bedömning av risker för miljön och för människors och djurs hälsa, med beaktande av de identifierade potentiella farornas natur, de avsedda användningarnas varaktighet, de identifierade miljöer och befolkningsgrupper som riskerar att exponeras för de farorna och hur allvarliga farornas eventuella effekter är, med beaktande av försiktighetsprincipen, samt all relevant unionslagstiftning och nationell lagstiftning, vägledande dokument och minimikrav avseende livsmedels-, foder- och arbetsplatssäkerhet. Riskbedömningen kan grundas på en genomgång av tillgängliga vetenskapliga studier och uppgifter.

Riskbedömningen ska omfatta följande inslag:

- a) En bedömning av risker för miljön, inbegripet samtliga följande moment:
 - i) Bekräftelse av farornas natur, i förekommande fall inbegripet förväntad nolleffektnivå.

- ii) En bedömning av den potentiella risken för exponering.
 - iii) Riskkaraktärisering.
- b) En bedömning av risken för människors och djurs hälsa, inbegripet samtliga följande inslag:
- i) Bekräftelse av farornas natur, i förekommande fall inbegripet dos-respons sambandet.
 - ii) En bedömning av det potentiella dos- eller exponeringsintervallet.
 - iii) Riskkaraktärisering.

Riskbedömningen får utföras genom en kvalitativ eller semikvantitativ riskbedömning. En kvantitativ riskbedömning ska användas när tillräckligt med stödjande uppgifter finns eller inom projekt med potentiell hög risk för miljön eller folkhälsan.

Som ett minimum ska följande krav och skyldigheter beaktas i riskbedömningen:

- a) Kravet att minska och förhindra vattenförorening från nitrater i enlighet med direktiv 91/676/EEG.

- b) Skyldigheten att se till att skyddade dricksvattenområden uppfyller kraven i direktiv 98/83/EG.
- c) Kravet att uppfylla de miljömål som anges i direktiv 2000/60/EG.
- d) Kravet att förhindra förorening av grundvattnet i enlighet med direktiv 2006/118/EG.
- e) Kravet att uppfylla de miljökvalitetsnormer för prioriterade ämnen och vissa andra förorenande ämnen som anges i direktiv 2008/105/EG.
- f) Kravet att uppfylla de miljökvalitetsnormer för föroreningar av nationellt intresse nämligen förorenande ämnen som är typiska för avrinningsområden som anges i direktiv 2000/60/EG.
- g) Kravet att uppfylla de kvalitetsnormer för badvatten som anges i direktiv 2006/7/EG.
- h) Kraven avseende skyddet för miljön, särskilt marken, när avloppsslam används i jordbruket enligt direktiv 86/278/EEG.

- i) Kraven avseende livsmedelshygien i förordning (EG) nr 852/2004 och de riktlinjer som anges i kommissionens meddelande om vägledning för hantering av mikrobiologiska risker med färska frukter och grönsaker i primärproduktionen genom god hygien.
- j) Kraven avseende foderhygien i förordning (EG) nr 183/2005.
- k) Kravet att uppfylla de relevanta mikrobiologiska kriterier som anges i förordning (EG) nr 2073/2005.
- l) Kraven avseende de gränsvärden för vissa främmande ämnen i livsmedel som anges i förordning (EG) nr 1881/2006.
- m) Kraven avseende de gränsvärden för bekämpningsmedelsrester i eller på livsmedel och foder som anges i förordning (EG) nr 396/2005.
- n) Kraven avseende djurhälsa som anges i förordningarna (EG) nr 1069/2009 och (EU) nr 142/2011.

B) Villkor avseende de ytterligare kraven

6. Beaktande av de krav för vattenkvalitet och övervakning som tillkommer utöver eller som är striktare än de krav som anges avsnitt 2 i bilaga I, eller både och, när det är nödvändigt och lämpligt för att säkerställa ett tillräckligt skydd för miljön samt för människors och djurs hälsa, i synnerhet när det föreligger tydliga vetenskapliga belägg för att risken härrör från återvunnet vatten och inte från andra källor.

Beroende på resultatet av riskbedömningen enligt punkt 5 kan sådana ytterligare krav framför allt avse

- a) tungmetaller,
- b) bekämpningsmedel,
- c) biprodukter från desinfektion,
- d) läkemedel,
- e) övriga nya riskämnen, däribland mikroföroreningar och mikroplast,
- f) antimikrobiell resistens.

C) Förebyggande åtgärder

7. Identifiering av förebyggande åtgärder som redan vidtagits eller som bör vidtas för att begränsa risker så att samtliga identifierade risker kan hanteras på lämpligt sätt. Särskild uppmärksamhet ska ägnas åt vattenförekomster som används för uttag av dricksvatten liksom åt tillhörande säkerhetszoner.

Sådana förebyggande åtgärder kan omfatta

- a) åtkomstkontroll,
- b) ytterligare åtgärder för desinfektion eller avlägsnande av föroreningar,
- c) särskild bevattningsteknik som minskar risken för aerosolbildning (till exempel droppbevattning),
- d) särskilda krav för spridarbevattning (t.ex. högsta vindhastighet eller avstånd mellan spridaren och känsliga områden),
- e) särskilda krav för jordbruksmark (t.ex. en sluttnings lutningsvinkel, markens vattenmättnad och karstområden),
- f) utplånande av patogener före skörd,
- g) fastställande av minsta säkerhetsavstånd (t.ex. från ytvatten, inbegripet källor för boskap, eller verksamheter såsom vattenbruk, fiskodling, skaldjursvattenbruk, bad eller annan vattenverksamhet),

- h) skyltning där bevattning sker, med uppgift om att återvunnet vatten används och att detta inte är lämpat som dricksvatten.

Särskilda förebyggande åtgärder som kan vara relevanta anges i tabell 1.

Tabell 1: Särskilda förebyggande åtgärder

Kvalitetsklass för återvunnet vatten	Särskilda förebyggande åtgärder
A	– Grisar får inte exponeras för foder som bevattnats med återvunnet vatten om det inte finns tillräckliga uppgifter som styrker att riskerna i ett specifikt fall kan hanteras.
B	– Förbud mot skörd av våta bevattnade eller droppbevattnade grödor. – Undanta diande mjölkboskap från bete tills betesmarken är torr. – Foder måste torkas eller ensileras före förpackning. – Grisar får inte exponeras för foder som bevattnats med återvunnet vatten om det inte finns tillräckliga uppgifter som styrker att riskerna i ett specifikt fall kan hanteras.
C	– Förbud mot skörd av våta bevattnade eller droppbevattnade grödor. – Undanta betande djur från bete under fem dagar efter senaste bevattning. – Foder måste torkas eller ensileras före förpackning. – Grisar får inte exponeras för foder som bevattnats med återvunnet vatten om det inte finns tillräckliga uppgifter som styrker att riskerna i ett specifikt fall kan hanteras.
D	– Förbud mot skörd av våta bevattnade eller droppbevattnade grödor.

8. Adekvata kvalitetskontrollsystem och förfaranden, inbegripet övervakning av återvunnet vatten med avseende på relevanta parametrar, och lämpliga underhållsprogram för utrustning.

Operatören av återvinningsanläggningen bör inrätta och upprätthålla ett kvalitetsledningssystem som certifierats enligt ISO 9001 eller motsvarande.

9. Miljöövervakningssystem för att säkerställa att återkoppling ges från övervakningen och att alla processer och förfaranden valideras och dokumenteras på lämpligt sätt.
10. Lämpliga system för att hantera incidenter och nödsituationer, inbegripet förfaranden för att på lämpligt sätt informera alla berörda parter om sådana händelser, och regelbundna uppdateringar av beredskapsplanen.

Medlemsstaterna kan använda befintliga internationella riktlinjer eller standarder som ISO 20426:2018 *Guidelines for health risk assessment and management for non-potable water reuse*, ISO 16075:2015 *Guidelines for treated wastewater use for irrigation projects*, andra likvärdiga standarder som är godtagbara på internationell nivå eller WHO-riktlinjer som verktyg för systematisk identifiering av faror, utvärdering och hantering av risker grundat på en prioriteringsstrategi som tillämpas på hela kedjan (från reningen av avloppsvatten från tätbebyggelse för återanvändning till distributionen och användningen för bevattning inom jordbruket till kontroll av effekterna) och för platsspecifik riskbedömning.

11. Säkerställa att samordningsmekanismer inrättas bland olika aktörer för att garantera en säker framställning och användning av återvunnet vatten.
